

FOLKETINGETS
OMBUDSMAND

FOB 2024-5

Ikke ret til aktindsigt i begrundelser for at meddele og tilbagekalde disciplinære advarsler til to chefer i Rigspolitiet

Resumé

6. marts 2024

Disciplinære advarsler til to chefer i Rigspolitiet blev tilbagekaldt. Efterfølgende afslog Rigspolitiet og Justitsministeriet at give en journalist aktindsigt både i de oprindelige begrundelser for advarslerne og i begrundelserne for at tilbagekalde advarslerne.

Forvaltningsret

11241.1

Efter offentlighedslovens § 21, stk. 2, er der som udgangspunkt ikke ret til aktindsigt i sager om enkeltpersoners ansættelsesforhold i det offentlige tjeneste. Som undtagelse herfra er der dog efter lovens § 21, stk. 3, 2. pkt., for så vidt angår chefer ret til indsigt i "disciplinære reaktioner i form af advarsel eller derover". Hovedspørgsmålet i sagen var, om begrebet "disciplinære reaktioner" kun omfatter eksisterende disciplinære reaktioner, eller om det også omfatter disciplinære reaktioner, som tidligere har været pålagt den ansatte, men nu er tilbagekaldt.

Efter ombudsmandens opfattelse var de oprindelige, men nu tilbagekaldte, afgørelser om at meddele advarslerne ikke omfattet af offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., og dermed ikke undergivet aktindsigt. Ombudsmanden lagde vægt på, at det er offentlighedslovens generelle princip, at en aktindsigtsanmodning skal bedømmes på baggrund af forholdene ved sagens behandling. På dette tidspunkt forelå der ingen disciplinær reaktion, og det fremgår af forarbejderne til offentlighedsloven, at der ikke er ret til aktindsigt i afgørelser om, at der ikke er grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion.

Ombudsmanden var desuden enig med myndighederne i, at heller ikke afgørelserne om at tilbagekalde advarslerne var omfattet af offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt. En afgørelse om at tilbagekalde en advarsel – der ikke i øvrigt går ud på at iværksætte en anden disciplinær reaktion i form af advarsel eller derover – er således ikke omfattet af bestemmelsen.

Ombudsmanden kunne ikke kritisere myndighedernes afslag på at give mer-offentlighed. Det gjaldt, selv om der var givet aktindsigt i advarslerne, før de blev tilbagekaldt. Det var nemlig sagligt, at myndighederne havde lagt vægt på, at der var et hensyn til – så vidt muligt – at stille medarbejderne, som hvis advarslerne aldrig var blevet meddelt, og et hensyn til at undgå, at de ansatte igen blev genstand for omtale i offentligheden.

(Sag nr. 23/03723 og 23/04352)

I det følgende gengives ombudsmandens udtalelse om sagen:

Ombudsmandens udtalelse

1. Sagens omstændigheder

Den 20. september 2022 meddelte Rigspolitiet disciplinære advarsler til to ansatte i chefstillinger i forlængelse af en beretning fra Minkkommissionen. Rigspolitiet tilbagekaldte advarslerne den 2. juni 2023. I den mellemliggende periode var der af Rigspolitiet blevet givet aktindsigt i de disciplinære afgørelser.

Den 15. juni 2023 bad du Rigspolitiet om aktindsigt i "de nærmere begrundelser for tilbagekaldelsen af de disciplinære advarsler".

Den 30. juni 2023 afslog Rigspolitiet din anmodning om aktindsigt. Rigspolitiet anførte, at en tilbagekaldelse af en disciplinær reaktion ikke er omfattet af retten til aktindsigt efter offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. og 3. pkt. (om ret til indsigt i visse oplysninger i personalesager). Rigspolitiet fandt desuden ikke grundlag for at give dig meroffentlighed. Du klagede efterfølgende til Justitsministeriet over afgørelsen.

Den 3. juli 2023 bad du endvidere Rigspolitiet om aktindsigt i "den nærmere begrundelse for, at de to medarbejdere (...) blev tildelt advarsler".

Den 10. juli 2023 afslog Rigspolitiet også denne anmodning med den begrundelse, at afgørelserne af 20. september 2022 om at meddele advarslerne ikke var omfattet af offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. og 3. pkt., idet afgørelserne var tilbagekaldt. Rigspolitiet fandt heller ikke grundlag for at give dig meroffentlighed. Du klagede også til Justitsministeriet over denne afgørelse.

Justitsministeriet traf afgørelse i sagerne den 11. juli og 22. august 2023. Ministeriet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte Rigspolitiets afgørelser i sagen.

Justitsministeriet anførte, at det materiale, som din anmodning om aktindsigt vedrører, indgår i konkrete personalesager, der som udgangspunkt er undtaget fra retten til aktindsigt efter offentlighedslovens § 21, stk. 2. Bestemmelsen i § 21, stk. 3, må efter ministeriets opfattelse forstås sådan, at der ikke længere gælder en ret til aktindsigt i afgørelsen i disciplinærsagen, når advarslen er tilbagekaldt. Heller ikke en afgørelse om at tilbagekalde en disciplinær reaktion er efter ministeriets opfattelse omfattet af offentlighedslovens

§ 21, stk. 3. Ministeriet henviste til, at § 21, stk. 3, kun angår "selve den disciplinære reaktion – dvs. ansættelsesmyndighedens skrivelse med den endelige afgørelse i sagen", samt at det i den forbindelse af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at f.eks. afgørelser om, at der ikke er grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion, ikke er omfattet af retten til aktindsigt.

Justitsministeriet fandt heller ikke grundlag for at tilsidesætte Rigspolitiets vurdering af spørgsmålet om meroffentlighed.

Rigspolitiet har i sine udtalelser af 31. august og 12. september 2023 til mig anført, at en situation, hvor en disciplinær reaktion tilbagekaldes, er at sammenligne med en beslutning om ikke at iværksætte en disciplinær reaktion.

Rigspolitiet har desuden uddybet, at de foretagne vurderinger af spørgsmålet om meroffentlighed bygger på en afvejning af på den ene side hensynet til offentligheden og på den anden side hensynet til de involverede medarbejdere, som efter Rigspolitiets vurdering vejer tungest.

For så vidt angår spørgsmålet om meroffentlighed i afgørelserne om at meddele advarslerne har Rigspolitiet oplyst, at de pågældende medarbejdere, som ikke er topchefer, i en lang periode har været udsat for debat mv. i offentligheden. Formålet med tilbagekaldelserne er at stille medarbejderne på samme måde, som hvis der ikke var fundet grundlag for at meddele de disciplinære sanktioner, og dette hensyn vil efter Rigspolitiets opfattelse fortabes, hvis der gives aktindsigt i afgørelserne, og medarbejderne igen bliver genstand for debat mv. i offentligheden. Det ændrer ikke herved, at beslutningen om at tilbagekalde advarslerne er offentliggjort, og at medarbejdernes navne i den forbindelse er nævnt.

For så vidt angår spørgsmålet om meroffentlighed i afgørelserne om at tilbagekalde advarslerne har Rigspolitiet oplyst, at der også i denne forbindelse er foretaget en afvejning af de ovennævnte hensyn til de pågældende medarbejdere over for offentlighedens interesse i at kende grundlaget for at tilbagekalde de disciplinære afgørelser, herunder i lyset af at Rigspolitiet har offentliggjort oplysningen om, at advarslerne er trukket tilbage.

Rigspolitiet har desuden oplyst, at Rigspolitiet ikke har samtykke fra de pågældende medarbejdere til at offentliggøre afgørelserne.

Justitsministeriet har i sine udtalelser af 8. og 20. september 2023 til mig henholdt sig til sine afgørelser af 11. juli og 22. august 2023.

Efter din opfattelse skal offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., forstås sådan, at disciplinære reaktioner i form af advarsel eller derover er omfattet af bestemmelsen, uanset om de senere er trukket tilbage.

Du har endvidere anført, at man må antage, at det, som er relevant i forbindelse med de to medarbejderes sager, er blevet gennemgået på offentlige møder i Minkkommissionen og fremgår af Minkkommissionens beretning. De to medarbejderes rolle og ageren i sagen er desuden beskrevet i medierne.

Du mener også, at myndighederne må tage i betragtning, at der er tale om en sag af stor offentlig interesse, og du mener ikke, at myndighederne kan gøre gældende, at hensynet til de enkelte medarbejdere medfører, at der ikke gives aktindsigt i begrundelserne for at tilbagekalde advarslerne. Du har i den forbindelse henvist til, at Statsministeriet og Justitsministeriet har offentliggjort de nærmere begrundelser for at tilbagekalde disciplinære reaktioner i tre andre tilfælde.

Du har desuden anført, at Rigspolitiet og Justitsministeriet har behandlet dine sager helt anderledes end Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, som har givet dig aktindsigt i myndighedens afgørelser om henholdsvis at meddele og tilbagekalde en advarsel til en medarbejder hos myndigheden i forlængelse af samme beretning fra Minkkommissionen. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har givet dig meroffentlighed i afgørelsen om at meddele advarslen, idet afgørelsen tidligere er udleveret som led i aktindsigt, mens afgørelsen om tilbagekaldelse er udleveret efter samtykke fra medarbejderen.

Rigspolitiet har hertil oplyst, at der er givet aktindsigt i de disciplinære afgørelser i den foreliggende sag i den periode, hvor afgørelserne var gældende. Dette forhold er også indgået i Rigspolitiets vurdering af spørgsmålet om meroffentlighed. Det er imidlertid fortsat Rigspolitiets vurdering, at tilbagekaldelsen af advarslerne bør have den følge, at medarbejderne i alle forhold så vidt muligt stilles, som om der ikke tidligere var truffet afgørelse om tildeling af en disciplinær sanktion.

Justitsministeriet har henholdt sig til Rigspolitiets svar. Ministeriet har desuden oplyst, at det ikke ændrer Justitsministeriets opfattelse af sagen, at Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har meddelt aktindsigt i myndighedens afgørelse om at tildele en advarsel til en medarbejder, efter advarslen var tilbagekaldt.

2. Retsgrundlag

2.1. Bedømmelsestidspunktet

Efter § 7, stk. 1, i offentlighedsloven (lovbekendtgørelse nr. 145 af 24. februar 2020) kan enhver – med de undtagelser, der i øvrigt følger af loven – forlange at blive gjort bekendt med en sags dokumenter.

Afgørelsen om aktindsigt skal i reglen ikke træffes ud fra forholdene, som de var, da det pågældende dokument blev oprettet, men må i stedet træffes ud fra forholdene, som disse ser ud under sagens behandling (i visse tilfælde ansøgningstidspunktet og i andre henseender afgørelsestidspunktet).

Det gælder således i relation til bl.a., om et dokument er internt efter offentlighedslovens § 23, stk. 1, nr. 1, om oplysninger om en sags faktiske grundlag i interne dokumenter er ekstraheringspligtige efter offentlighedslovens § 28, eller om en udlevering af bestemte oplysninger vil være forbundet med sådan skadevirkning, at oplysningerne kan undtages fra aktindsigt efter bestemmelserne i offentlighedslovens §§ 30-35. Også meroffentlighedsvurderingen efter lovens § 14 må tage udgangspunkt i forholdene på tidspunktet for sagens behandling.

2.2. Aktindsigt i personalesager

Offentlighedslovens § 21, stk. 2, fastsætter, at retten til aktindsigt som udgangspunkt ikke omfatter sager om enkeltpersoners ansættelsesforhold i det offentlige tjeneste.

Denne fravigelse fra offentlighedslovens generelle ordning er ifølge lovens forarbejder begrundet i dels hensynet til at sikre ansatte mod den usikkerhed og utryghed, der kan følge af, at en borger begærer aktindsigt i ansattes personaleoplysninger, dels at offentlighed i personalesager vil kunne bevirke, at det offentlige som følge af den nævnte usikkerhed og utryghed ikke kan tiltrække – og fastholde – de bedst kvalificerede medarbejdere.

Om de sager, der er omfattet af bestemmelsen, er i forarbejderne anført bl.a. følgende:

”Bestemmelsen vil typisk finde anvendelse på ’almindelige personalesager’, dvs. de sager, der normalt oprettes ved en medarbejders tiltræden, og hvor der løbende lægges oplysninger om medarbejderens personaleforhold, herunder f.eks. oplysninger om grundløn, ferieoversigter, personalebedømmelser m.v. Herudover omfatter bestemmelsen bl.a. sager vedrørende suspension og afskedigelse samt klagesager vedrørende den ansattes adfærd.”

Jeg henviser til bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslag nr. L 144 af 7. februar 2013. Lovforslaget kan læses på Folketingstidende.dk, samling 2012-13, tillæg A, s. 86.

Udgangspunktet i offentlighedslovens § 21, stk. 2, modificeres i § 21, stk. 3, 2. pkt., idet oplysninger om disciplinære reaktioner i form af advarsel eller

derover, for så vidt angår ansatte i chefstillinger, er omfattet af lovens almindelige regler om aktindsigt. Det gælder dog kun for et tidsrum af 2 år, efter at den endelige afgørelse herom er truffet, jf. § 21, stk. 3, 3. pkt.

Bestemmelsen i § 21, stk. 3, svarer indholdsmæssigt til § 2, stk. 3, i den tidligere gældende offentlighedslov. I forarbejderne til denne bestemmelse er anført følgende om bestemmelsens rækkevidde:

”Det er kun oplysninger om selve den disciplinære reaktion – dvs. ansættelsesmyndighedens skrivelse med den endelige afgørelse i sagen – der er omfattet af loven. Andre dokumenter og oplysninger i sagen (der typisk alligevel ville kunne undtages efter § 13, stk. 1, nr. 3) er ikke omfattet. Det gælder f.eks. udskrifter af protokollen fra tjenstlige forhør og forhørslederens beretning. Afgørelser om, at der ikke er grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion, er heller ikke omfattet. Navnlig i tilfælde, hvor det er almindeligt kendt, at der har verseret en disciplinærsag, vil den ansatte imidlertid ofte selv have en interesse i at offentliggøre en sådan afgørelse.

...

Er der indgivet, eller må der forventes at blive indgivet, klage over den truffe afgørelse til en højere administrativ myndighed, er afgørelsen først omfattet af loven, når der også er truffet afgørelse i klagesagen. (...)

Efter at den endelige afgørelse m.v. er truffet, er afgørelsen omfattet af loven i et tidsrum af to år. Efter dette tidspunkt er afgørelsen ikke længere omfattet af loven. I tilfælde, hvor afgørelsen tidligere har været offentliggjort, vil det dog efter omstændighederne være naturligt i kraft af meroffentlighedsprincippet at imødekomme begæringer om aktindsigt, der fremsættes efter udløbet af det nævnte tidsrum.”

Jeg henviser til lovforslag nr. L 33 af 26. marts 1998. Lovforslaget kan læses på Folketingstidende.dk, samling 1997-98, tillæg A, s. 888 ff.

Lovforslaget er baseret på betænkning nr. 1349/1997 om aktindsigt i personalesager, hvori følgende er anført (s. 69 f.):

”Særlige problemer er knyttet til spørgsmålet om aktindsigt i oplysninger, der vedrører den ansattes overholdelse af sine tjenstlige pligter, herunder navnlig oplysninger om disciplinærforseelser. Det gælder ikke kun oplysninger om den egentlige udførelse af arbejdsopgaverne, men også oplysninger om den adfærd/opførsel, der i den forbindelse udvises i tjenesten.

...

På den ene side må der lægges vægt på, at oplysninger om disciplinærforseelser m.v. kan siges at berøre kernen i de kontrolhensyn, som offentlighedsloven varetager. Det er selvsagt af væsentlig betydning for muligheden for at kunne føre kontrol med, om alt går rigtigt til i forvaltningen, at der er adgang til aktindsigt i oplysninger om offentligt ansatte, der har gjort sig skyldige i tjenesteforseelser, herunder magtmisbrug m.v. (...)

På den anden side er det arbejdsgruppens opfattelse, at der også foreligger væsentlige modstående hensyn, navnlig til den enkelte ansatte.

Det må efter arbejdsgruppens opfattelse indgå i vurderingen, at oplysninger om eventuelle disciplinærforseelser fra den ansattes synspunkt under alle omstændigheder må anses for overordentlig følsomme. (...)

Endvidere kan synspunktet om, at det er afgørende for offentlighedens kontrol med forvaltningen, at oplysninger om disciplinærforseelser m.v. er undergivet aktindsigt, formentlig trænge til en vis nuancering.

...

(...) [D]er [kan] argumenteres for, at også det tidsmæssige aspekt må spille en vis rolle, således forstået at der kan være et større behov for offentlighed i aktuelle disciplinærsager end i sager, der ligger langt tilbage i tiden. Hensynet til den ansatte taler også i væsentlig grad for, at der efter et tidsrum kan indtræde en 'forældelse', således at nu afsluttede forhold af belastende karakter ikke på ny kan udleveres med f.eks. offentlig omtale til følge. Der kan i den forbindelse henvises til princippet i straffelovens § 271, stk. 2. Efter denne bestemmelse medfører den omstændighed, at der føres sandhedsbevis for en ærekrænkende sigtelse vedrørende en pådømt strafbar handling, ikke fritagelse for straf, såfremt den fornærmede under hensyn til bl.a. den forløbne tid har haft et rimeligt krav på, at det pågældende forhold ikke på ny bliver fremdraget."

2.3. Meroffentlighed

Det følger af offentlighedslovens § 14, stk. 2, at princippet om meroffentlighed også gælder i forbindelse med behandlingen af en anmodning om aktindsigt i dokumenter og oplysninger, som indgår i sager, der er undtaget fra aktindsigt efter lovens §§ 19-21. I forarbejderne til bestemmelsen er anført følgende:

”Meroffentlighedsprincippet efter § 14, stk. 2, vil dog formentligt alene have en praktisk betydning i forhold til sager omfattet af § 20 (lovgivningssager), samt straffesager der vedrører juridiske personer.”

Jeg henviser til bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslag nr. L 144 af 7. februar 2013. Lovforslaget kan læses på Folketingstidende.dk, samling 2012-13, tillæg A, s. 78.

Princippet om meroffentlighed fandt også anvendelse efter den tidligere gældende offentlighedslov. I pkt. 4.3 i bemærkningerne til lovforslag nr. L 33 af 26. marts 1998 fremgår, at der – i det omfang reglerne om tavshedspligt tillader det – ikke er noget til hinder for at give aktindsigt i dokumenter og oplysninger i personalesager, som efter lovforslaget er undtaget fra aktindsigt (s. 893). I bemærkningerne til § 1, nr. 1, i samme lovforslag er desuden anført følgende (s. 895):

”Der vil efter princippet om meroffentlighed (...), kunne gives aktindsigt også i oplysninger, der ikke er omfattet af [nu § 21,] stk. 3, medmindre tavshedspligten er til hinder for det. Der må i den forbindelse foretages en afvejning af på den ene side hensynet til de beskyttelsesinteresser, der ligger bag den foreslåede bestemmelse, og på den anden side hensynet til de interesser, der ligger bag begæringen om aktindsigt. Det forudsættes i den forbindelse, at der ved behandlingen af begæringen om aktindsigt fra journalister til brug for f.eks. research-projekter vedrørende den offentlige sektor tages særlige hensyn til mediernes mulighed for at kunne belyse spørgsmål, som har almen interesse.”

Læs herudover om meroffentlighed i disciplinære afgørelser pkt. 2.2 ovenfor.

3. Min vurdering

3.1. Sagens hovedspørgsmål

Du har bedt om aktindsigt i både de oprindelige afgørelser om at meddele advarslerne til de nævnte politifolk og i afgørelserne om at tilbagekalde advarslerne. Jeg behandler den første problemstilling i pkt. 3.2 nedenfor, mens jeg i pkt. 3.3 tager stilling til, om der er aktindsigt i tilbagekaldelsesafgørelserne.

3.2. De oprindelige afgørelser om at meddele advarslerne

3.2.1. Er afgørelserne omfattet af offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt.?

De afgørelser om at meddele advarsler, som du har bedt om aktindsigt i, indgår i konkrete personalesager. De er derfor som udgangspunkt undtaget fra retten til aktindsigt efter offentlighedslovens § 21, stk. 2.

Efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., er der dog ret til aktindsigt i "disciplinære reaktioner i form af advarsel eller derover" for så vidt angår ansatte i chefstillinger i 2 år efter den endelige afgørelse.

Efter udstedelsen af de omhandlede disciplinære afgørelser gav Rigspolitiet aktindsigt i disse. Da du bad om aktindsigt, var advarslerne tilbagekaldt, hvilket efter myndighedernes opfattelse indebærer, at advarslerne herefter ikke er omfattet af bestemmelsen i offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt. Du mener heroverfor, at advarslerne fortsat er omfattet af bestemmelsen, uanset at de nu er trukket tilbage.

Hovedspørgsmålet i sagen er dermed, om begrebet "disciplinære reaktioner" i offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., skal forstås således, at det kun omfatter eksisterende disciplinære reaktioner, eller om det også omfatter disciplinære reaktioner, som ansættelsesmyndigheden tidligere har pålagt den ansatte, men som myndigheden har tilbagekaldt. Der må også tages stilling til, om det i den sammenhæng har betydning, at myndigheden allerede har givet aktindsigt i de pågældende reaktioner i den periode, hvor de var gældende.

Læst isoleret kan ordene "disciplinære reaktioner" sprogligt omfatte såvel eksisterende disciplinære reaktioner som tidligere, men nu tilbagekaldte disciplinære reaktioner.

Efter min opfattelse må bestemmelsen i offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., imidlertid forstås i sammenhæng med offentlighedslovens generelle princip om, at en aktindsigtsanmodning ikke skal bedømmes på baggrund af forholdene ved dokumentets oprettelse, men derimod ud fra forholdene ved sagens behandling, jf. herom pkt. 2.1 ovenfor. På dette tidspunkt forelå der ingen disciplinær reaktion, da denne forinden var blevet tilbagekaldt. Tværtimod gik den gældende afgørelse ud på, at der ikke var grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion, og det fremgår som anført i pkt. 2.2 ovenfor af forarbejderne, at afgørelser om, at der ikke er grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion, ikke er omfattet af retten til aktindsigt, jf. pkt. 2.2 ovenfor.

Også i øvrigt peger forarbejderne til bestemmelsen i offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., imod en antagelse om, at retten til aktindsigt efter bestemmelsen omfatter disciplinære reaktioner, som ansættelsesmyndigheden tidligere har pålagt den ansatte, men efterfølgende tilbagekaldt.

Det fremgår således af lovens forarbejder, at § 21, stk. 3, 2. pkt., alene vedrører selve den disciplinære reaktion – dvs. den "endelige afgørelse" i disciplinærsagen – og ikke f.eks. oplysninger om de skridt, der foretages i den di-

disciplinære sag op til den endelige reaktion. Det fremgår ligeledes, at i tilfælde, hvor en disciplinær reaktion er påklaget til en højere administrativ myndighed, er der ikke adgang til aktindsigt, før klagesagen er afgjort, og reaktionen således er endelig.

Forarbejderne angiver ikke udtrykkeligt formålet med at begrænse aktindsigtsadgangen til den endelige administrative afgørelse i sagen. Hensigten må imidlertid være, at der alene skal være offentlighed om slutresultatet af den samlede myndighedsbedømmelse af den ansattes adfærd, men ikke i de overvejelser og vurderinger, som en myndighed måtte have anlagt under sagens behandling.

Overført til den foreliggende situation taler dette hensyn efter min opfattelse imod en antagelse om, at § 21, stk. 3, 3. pkt., skulle omfatte disciplinære reaktioner, som ansættelsesmyndigheden tidligere har pålagt den ansatte, men efterfølgende har tilbagekaldt ud fra en ændret retlig bedømmelse af de (oprindelige) forhold, der havde givet anledning til den disciplinære reaktion.

Endelig fremgår det af § 21, stk. 3, 3. pkt., at disciplinære reaktioner, der er ældre end 2 år, ikke er undergivet aktindsigt. Det er således fastsat, at disciplinære reaktioner, der tidligere har været omfattet af bestemmelsen i § 21, stk. 3, ikke længere er omfattet efter det nævnte tidsrum. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen er hensigten med tidsbegrænsningen i retten til aktindsigt, at der "efter et tidsrum kan indtræde en 'forældelse', således at nu afsluttede forhold af belastende karakter ikke på ny kan udleveres med f.eks. offentlig omtale til følge", jf. pkt. 2.2 ovenfor.

Efter min opfattelse gør det hensyn til den ansatte, der ligger bag denne tidsmæssige grænse, sig så meget desto mere gældende i en situation, hvor ansættelsesmyndigheden først har vurderet, at der var grundlag for en sanktion, men efterfølgende kommer frem til, at der alligevel ikke var grundlag for den disciplinære reaktion, som myndigheden iværksatte. Oplysninger om disciplinærforseelser må som anført i bestemmelsens forarbejder anses for følsomme for den ansatte, og hvis ansættelsesmyndigheden fra starten havde vurderet, at der ikke var grundlag for en disciplinær reaktion i form af advarsel eller derover, ville der på intet tidspunkt have været ret til aktindsigt i de nævnte afgørelser.

Jeg er på ovenstående baggrund enig med myndighederne i, at de oprindelige afgørelser om at meddele advarslerne – der nu er tilbagekaldt – ikke længere er omfattet af bestemmelsen i offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt. Det ændrer ikke herpå, at Rigspolitiet gav aktindsigt i de pågældende reaktioner i den periode, hvor de var gældende.

3.2.2. Meroffentlighed

For så vidt angår spørgsmålet om meroffentlighed i de tilbagekaldte afgørelser, jf. offentlighedslovens § 14, stk. 2, anføres det i forarbejderne til offentlighedsloven, at bestemmelsen "formentligt alene [vil] have en praktisk betydning i forhold til sager omfattet af § 20 (lovgivningssager), samt straffesager der vedrører juridiske personer", og dermed altså ikke i sager, der er undtaget fra aktindsigt efter § 21.

Det anføres imidlertid også i forarbejderne, at myndighederne kan meddele meroffentlighed i sager omfattet af § 21, hvis det ikke er i strid med anden lovgivning, herunder regler om tavshedspligt. Beslutningen om at give eller undlade at give meroffentlighed skal i sådanne tilfælde bygge på en konkret afvejning af på den ene side de beskyttelsesinteresser, som ligger bag bestemmelsen i § 21, og på den anden side hensynet til de interesser, der ligger bag anmodningen om aktindsigt.

Særligt for så vidt angår den situation, at en afgørelse om en disciplinær reaktion tidligere har været offentliggjort, men nu ikke længere er undergivet ret til aktindsigt på grund af 2 års-fristen i § 21, stk. 2, 3. pkt., anføres det i forarbejderne, at det "efter omstændighederne [vil] være naturligt i kraft af meroffentlighedsprincippet at imødekomme begæringer om aktindsigt, der fremsættes efter udløbet af det nævnte tidsrum".

I den foreliggende situation er der som nævnt tidligere givet aktindsigt i afgørelserne, inden de blev tilbagekaldt. Situationen minder på den baggrund om den situation, der er skitseret i forarbejderne, hvor det "efter omstændighederne" vil være naturligt at meddele meroffentlighed. Det synes forudsat ved disse formuleringer, at den tidligere udlevering ikke i sig selv bevirker, at myndigheden herefter har pligt til at meddele meroffentlighed.

Rigspolitiet har i sine udtalelser til mig redegjort for sin vurdering af spørgsmålet om meroffentlighed. Det fremgår, at Rigspolitiet har inddraget hensynet til offentlighedens interesse i indsigt i afgørelserne, der vedrører spørgsmål med stor offentlig beivågenhed, ligesom det er indgået i Rigspolitiets afvejning, at der tidligere er givet aktindsigt i afgørelserne, inden de blev tilbagekaldt. Rigspolitiet har imidlertid vurderet, at hensynet til de ansatte vejer tungest. Justitsministeriet har ikke fundet grundlag for at tilsidesætte Rigspolitiets vurdering.

Jeg kan ikke kritisere, at myndighederne har lagt vægt på, at der er et hensyn til de ansatte, der taler for ikke at meddele meroffentlighed, herunder et hensyn til at undgå, at de ansatte igen bliver genstand for omtale i offentligheden. Jeg henviser til, at dette hensyn er anerkendt i forarbejderne til § 21, jf. betænkning nr. 1349/1997 om aktindsigt i personalesager, s. 69 f., der er citeret ovenfor i pkt. 2.2. Jeg kan heller ikke kritisere, at myndighederne som

led i meroffentlighedsvurderingen har lagt vægt på, at der er et hensyn til – så vidt muligt – at stille medarbejderne, som hvis advarslerne aldrig var blevet meddelt.

Det kan efter min opfattelse ikke føre til en anden vurdering, at andre myndigheder har udleveret andre afgørelser om nu tilbagekaldte disciplinære afgørelser i minksagen efter princippet om meroffentlighed. I en situation som den foreliggende binder én myndigheds afvejning af lovlige hensyn over for hinanden ikke en anden myndighed til af afveje hensynene på samme måde i en beslægtet, men dog anden sag.

Jeg kan herefter ikke kritisere myndighedernes vurdering af spørgsmålet om meroffentlighed i de tilbagekaldte afgørelser.

3.3. Afgørelserne om at tilbagekalde advarslerne

3.3.1. Er afgørelserne omfattet af offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt.?

Myndighederne har også afslået at give dig aktindsigt i afgørelserne om tilbagekaldelse af advarslerne.

Offentlighedslovens § 21, stk. 3, 2. pkt., omfatter som nævnt ”disciplinære reaktioner i form af advarsel eller derover”. En afgørelse om tilbagekaldelse af en advarsel – der ikke i øvrigt går ud på at iværksætte en anden disciplinær reaktion i form af advarsel eller derover – er derfor ikke omfattet af bestemmelsens ordlyd. Der er efter min opfattelse heller ikke holdepunkter i bestemmelsens forarbejder for at anse en sådan tilbagekaldelse for omfattet af bestemmelsen. Jeg henviser i den forbindelse til, at en afgørelse om, at der ikke er grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion, ifølge forarbejderne heller ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. herom pkt. 2.2.

Jeg er derfor enig med myndighederne i, at afgørelserne om tilbagekaldelse ikke er omfattet af offentlighedslovens § 21, stk. 3.

3.3.2. Meroffentlighed

I forhold til spørgsmålet om meroffentlighed har Rigspolitiet også i relation til tilbagekaldelsesafgørelserne vurdereret, at hensynet til de ansatte vejer tungere end hensynet til offentlighedens interesse i indsigt i afgørelserne. Du har heroverfor anført, at der ikke foreligger et hensyn til medarbejderne, der kan begrunde, at der ikke gives aktindsigt i afgørelserne om tilbagekaldelse af de disciplinære advarsler.

Som anført under pkt. 3.2.2 udtrykker forarbejderne til bestemmelsen om meroffentlighed i offentlighedslovens § 14, stk. 2, en almindelig forventning om tilbageholdenhed med at meddele meroffentlighed i sager omfattet af

§ 21 i lyset af de hensyn til de ansatte, som bestemmelsen tilsigter at beskytte. Det er imidlertid også anført i forarbejderne, at den ansatte ofte selv vil have en interesse i at offentliggøre en afgørelse om, at der ikke er grundlag for at iværksætte en disciplinær reaktion, hvis det har været almindeligt kendt, at der har verseret en disciplinærsag.

Det anførte i forarbejderne kan efter min opfattelse overføres til den situation, at en oprindeligt tilkendt disciplinær reaktion efterfølgende tilbagekaldes. Også i sådanne situationer vil den ansatte formentlig undertiden selv have en interesse i, at afgørelsen om tilbagekaldelse af den disciplinære reaktion offentliggøres. Som anført af Rigspolitiet kan der imidlertid også være situationer, hvor den pågældende ikke ønsker yderligere opmærksomhed omkring sin person i medierne. Det kan være tilfældet bl.a. i en situation som den foreliggende, hvor oplysningen om, at advarslen er kaldt tilbage, er offentliggjort. Hertil kommer mere generelt, at en afgørelse om tilbagekaldelse efter omstændighederne vil kunne indeholde oplysninger om – og vurderinger af – den pågældende medarbejder, som medarbejderen kan tænkes ikke at ønske offentliggjort.

Jeg kan på den baggrund ikke kritisere, at myndighederne har lagt vægt på hensynet til at undgå, at de ansatte igen bliver genstand for omtale i offentligheden.

Det forhold, at afgørelser om at tilbagekalde andre disciplinære reaktioner i andre myndigheder – med samtykke fra den ansatte – er blevet offentliggjort eller udleveret som led i aktindsigt, indebærer ikke, at der skal meddeles meroffentlighed i den foreliggende situation. Jeg henviser til det, jeg har anført herom under pkt. 3.2.2 ovenfor.

Jeg kan herefter ikke kritisere myndighedernes vurdering af spørgsmålet om meroffentlighed.

3.4. Afsluttende bemærkninger

Sammenfattende har jeg således ikke grundlag for at kritisere Justitsministeriets og Rigspolitiets afgørelser.

Jeg foretager mig derfor ikke mere i sagen.